

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.276/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő (alperesi képviselő címe)
A per tárgya:	közfoglálási jogviszonyból származó szabadságmegváltással kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (49. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 14.K.703.298/2020/48. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 60.000 (hatvanezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2002-től 2020. szeptember 13. napjáig polgármesterként közszolgálati jogviszonyban állt az alperessel; a 2018. január 1. napjától 2020. szeptember 13. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban perbeli időszak) 2018-ban 41 nap, 2019-ben 34 nap, 2020-ban – időarányosan – 29 nap, mindösszesen 104 nap szabadsággal rendelkezett. Az alperes képviselő-testülete a felperes szabadságának ütemezését minden évben határozattal – a szabadság tervezett munkanapjainak ahhoz mellékelte felsorolása alapulvételével – jóváhagyta. Az adott évekre vonatkozóan rendelkezésre álló – dátum és aláírás nélküli – „Értesítés a szabadság megállapításáról” és a 2021. március 26-án készített „Kimutatás” elnevezésű iratok szerint a felperes a szabadságnapokat kivette. A felperes 2019. szeptemberében 4 munkanapot országban1 tartózkodott.

A kereset és a védírat

[2] A felperes módosított keresetében az alperes 1.907.360 forint szabadságmegváltás és annak 2019. január 1. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kötelezését kérte. Indokai szerint az alperes a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 225/L. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 104. § (2), (6)-(7) bekezdései, 107. § (2) bekezdés b) pontja, illetve 225/C. § (1), (4) bekezdései alapján köteles lett volna a perbeli időszakban felhalmozódott 104 nap ki nem adott szabadságát pénzben megváltani. Előadta, hogy 2017-ben országban2, 2019. szeptemberében 4 napot országban1 hivatali úton tartózkodott, célja mindkét esetben testvérváros felkutatása volt.

[3] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte, vitatva a követelés jogalapját. A perben csatolt, a felperes szabadság ütemezését jóváhagyó határozataira, valamint az „Értesítés szabadság megállapításáról” és a „Kimutatás” elnevezésű iratokra hivatkozással állította, hogy a felperes a részére megállapított szabadságokat kivette. Másodlagos hivatkozása szerint a munkáltatói jogkör gyakorlója a felperest a szabadsága kivételében nem korlátozta, ezért a szabadság kiadásának elmaradása kizárólag a felperes felróható magatartására vezethető vissza. Utalt arra, hogy a felperes – konkrétan meg nem határozott időpontban – országban2, valamint 2019. szeptemberében országban1 szabadság keretében nyaralt a családjával alkalmanként egy hétig, ami 5-5 munkanapot érintett.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében – késedelmi kamattal növelt – 1.834.000 forint szabadságmegváltás megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Ítéletét a Kttv. 100. § (1) bekezdésére, 103. § (1)-(3), (5) bekezdéseire, 104. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés a) pontjára, (5)-(7) bekezdéseire, 225/A. §-ára, 225/C. § (1)-(3) bekezdéseire, a csatolt okiratokra és a perbeli tanúvallomásokra alapította.

[5] A szabadságmegváltás összecszerúségének vitatása hiányában kizárólag azt vizsgálta, hogy a felperes részére a szabadságot az alperes ténylegesen és teljeskörűen kiadta-e, illetve a felperesnek volt-e olyan ki nem adott szabadsága, amit az alperes a jogviszony megszűnéskor pénzben megváltani elmulasztott. Ezzel összefüggésben – a bizonyítási teher körében adott tájékoztatás első tárgyaláson történt kiegészítésére utalva – rögzítette, hogy az alperest terhelte a perben annak bizonyítása, hogy a felperesnek felróható volt a szabadság ki nem adása; a szabadság kivételét esetlegesen megtagadta vagy akadályozta; a szabadság kiadására vonatkozó együttműködési kötelezettségét megszegte; a szabadság kiadásával és annak ellenőrzésével kapcsolatos munkáltatói jogkör gyakorlásában a képviselő-testületet akadályozta, továbbá minden év tekintetében tudomással bírt és tájékoztatást kapott a ki nem vett szabadságának mértékéről.

[6] A bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy a felperesnek a jogviszonya fennállása alatt járó szabadsága – a 2019. szeptemberében általa is elismert, ám eredményes bizonyítás hiányában hivatali útnak nem minősíthető 4 napot leszámítva – nem került kiadásra, valamint az alperes nem bizonyította, hogy a szabadság ki nem adása a felperesnek felróható volt. A jóváhagyott szabadságolási ütemterv, a felek aláírását nem tartalmazó csatolt okiratok, a szabadságolási tömb hiánya és a meghallgatott tanúk vallomásai nem támasztották alá a szabadság kiadásának tényét. Mindezek alapján a felperes követelését – az e tárgykörben hozott kúriai döntéseket (Mfv.II.10.393/2015/4., Mfv.II.10.504/2015/4.) is felhívva – 100 nap szabadság és napi 18.340 forint távolléti díj számításával fogadta el.

[7] Az alperes további tanúbizonyítási indítványait elutasította, mert az adóügyi ügyintézőnek nem volt feladata a szabadság-nyilvántartás kezelése, és a felperes szabadságát érintően a képviselő-testület újabb tagjától – a tanúként már meghallgatott két képviselő-testületi tag által előadottakra figyelemmel – érdemi nyilatkozat nem volt várható. A felperes útlevelének benyújtását azon nyilatkozatára tekintettel tartotta szükségtelennek, miszerint személyi igazolvánnyal szokott külföldre utazni.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Jogszabálysértésként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 99. § (1) bekezdésére, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésére, valamint a Kttv. 225/A. § (1) bekezdésére, 225/C. § (1), (2) és (4) bekezdéseire hivatkozott.

[9] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete és a rá háruló bizonyítási teherre vonatkozó anyagi pervezetése a szabadság igénybevétele és a szabadságolási ütemtervtől való eltérés tekintetében, a felperes felróhatósága kapcsán ellentétes a Kúria Kf.VIII.39.887/2021/4. számú végzésével (a továbbiakban: Kúria végzése); e körben az elsőfokú bíróság a tényállás feltárási kötelezettségének nem tett eleget; az általa előadott

tényeket és a felperes tényállításainak valótlanságát figyelmen kívül hagyta; bizonyítási indítványát indokolatlanul utasította el.

[10] A Kttv. 225/C. § (2) bekezdéséből következően a képviselő-testületnek a szabadság ütemezés jóváhagyását követően a szabadság kiadásával kapcsolatosan további feladata nincs. A felperesnek kellett volna jeleznie felé, hogy a szabadság ütemezés szerinti igénybevétele akadályba ütközik, mely kötelezettségét azonban elmulasztotta. Az igénybe nem vett szabadság megállapítására sem tett indítványt, melyből arra lehet következtetni, hogy nem volt igénye a szabadságra, ezért nem kezdeményezte annak megállapítását, vagy szándékosan tévesztette meg, ezzel felróható módon nem teljesítette a munkavállalói kötelezettségét. Az elsőfokú bíróság nem értékelte a Kttv. 225/C. § (4) bekezdésén alapuló érvelése kapcsán azt, hogy a felperes a Kttv. 225/C. § (2) bekezdés harmadik fordulataiban írt kötelezettségét elmulasztva nem tájékoztatta a képviselő-testületet a szabadsága igénybevételenek akadályozottságáról, újraválasztásakor sem kérte a korábbi évekről megmaradt szabadságnapjai megváltását. Figyelmen kívül hagyta azt a hivatkozását is, hogy nem tekinthető rendkívüli esetnek az a valótlan felperesi állítás, miszerint a szabadságát azért nem tudta kivenni, mert az önkormányzatnál kevesen dolgoztak, ezért minden nap be kellett mennie. Az elsőfokú ítélet ellentmond tanú tanúvallomásának és a felperes azzal egyező nyilatkozatának a szabadságolási ütemterv elkészítésének és a képviselő-testület elé terjesztésének kérdésében. A felperes a szabadságolási ütemterv jegyző általi elkészítésében megnyilvánuló felróható magatartásával a munkaköri kötelezettségét súlyosan és szándékosan megszegte. Az elsőfokú bíróság az útlelél csatolására vonatkozó bizonyítási indítványát elutasította annak ellenére, hogy a fent említett tanú cáfolta a felperes – utóbb meg is változtatott – külföldi nyaralásokkal kapcsolatos állításait. A felperes felróható magatartását támasztja alá az elsőfokú bíróság által nem értékelt azon tény, hogy nem jelezte a képviselő-testületnek a szabadságolási ütemtervtől való eltérés iránti szándékát vagy a szabadság kivételének akadályozottságát. Amennyiben a képviselő-testület a szabadságolási ütemtervre vonatkozó határozatot a felperes előterjesztésében foglalt valótlan adatok alapján hozta, az felveti a felperes felelősségét és felróhatóságát a munkáltató megtévesztése vonatkozásában.

[11] Az elsőfokú bíróság jogszabálysértően állapította meg, hogy a munkáltató kötelezettsége a szabadság kiadása, amely kötelezettség megállapításánál figyelmen kívül hagyta azt a mentesítő körülményt, amely a felperes mulasztása és felróható magatartása miatt fennáll. A szabadság kiadásának a képviselő-testület, mint munkáltató az ütemterv elfogadásával tesz eleget, annak dokumentálására a felperes tájékoztatása alapján lett volna lehetőség, amit azonban a felperes elmulasztott.

[12] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletét a tényadatok alapján, széleskörű bizonyítás lefolytatását követően, az anyagi és eljárásjogi szabályok betartásával hozta meg. Rámutatott, hogy az alperes által hivatkozott, a Kúria végzésével érintett ügyben – a perbeli esettől eltérően – az alperes szabadság nyilvántartást vezetett. Jelen perben azonban az állapítható meg, hogy a szabadságolási ütemterv formális volt, a képviselő-testület előtt nem volt napirenden, hogy mikor és milyen módon adja ki a szabadságát, azt senki sem ellenőrizte. Az alperes hitelt érdemlően nem bizonyította, hogy a szabadságát ténylegesen és teljes körben kiadta. Helytelen az alperesnek a bizonyítási teherre vonatkozó anyagi pervezetésből levont jogi következtetése, mivel a perben azzal érvelt, hogy valamennyi szabadságát kiadta, azonban szabadság nyilvántartást nem vezetett; a kiállított illetmény

elszámolás a perbeli időszakban szabadságot, szabadság címén járó díjazást nem jelölt meg; a csatolt iratok – aláírás hiányában – hitelt érdemlő bizonyításra nem alkalmasak. Elfogadhatatlan a munkáltató szándékos megtévesztésére vonatkozó alperesi érvelés, hiszen az alperes az egész eljárás során arra hivatkozott, hogy a per tárgyát érintő időszakban részére valamennyi esedékes szabadságát kiadta, azok ellenértékét számfejtette.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében nem támadta az elsőfokú ítélet keresetet elutasító részét, ezért a másodfokú eljárás tárgyát kizárólag az alperesi marasztalás jogszerűségének vizsgálata képezte.

[15] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest szabadságmegváltás fizetésére. Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla az alábbi pontosítással egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig a következőkre mutat rá.

[16] Az alperes eljárási és anyagi jogi jogszabálysértést megjelölve támadta az elsőfokú ítéletet, azonban az előbbi körbe tartozó hivatkozásai – lényegét tekintve – elsősorban nem konkrét eljárási jogsérelmet tartalmaznak, hanem valójában az anyagi jog elsőfokú bíróság általi értelmezésének, alkalmazásának kifogásolását a – Kúria végzésétől eltérő – téves bizonyítási kioktatásra, bizonyítási indítványok helytelen elutasítására, a tényállás hiányos feltárására, a bizonyítékok mikénti értékelésére hivatkozás útján. Az alperes a tényállás megállapításának és a bizonyítékok értékelésének a Kp. 99. § (1) bekezdése és a Pp. 279. § (1) bekezdése felhívásával a per fő tárgyát jelentő anyagi jogi rendelkezések értelmezésétől és alkalmazásától elkülöníthető, önálló eljárási jogsértést nem jelölt meg, hanem az elsőfokú bíróság anyagi jogi jogértelmezését vitatva állította a tényállás iratellenességét, feltáratlanságát, sérelmezte a bizonyítási indítványa elutasítását és tartotta az elsőfokú ítélet indokolását okszerűtlennek. Az ítéltáblának ezért az elsőfokú bíróság anyagi jogi jogértelmezéséről kellett állást foglalnia annak érdekében, hogy az alperes eljárásjogi kifogásait elbírálhassa.

[17] A Kttv. 225/C. § (4) bekezdése kimondja, hogy a polgármesternek a szabadságot az esedékesség évében, de legkésőbb a következő év március 31-ig kell igénybe venni vagy kiadni. Emellett a – Kttv. 225/L. § (1) bekezdése alapján a polgármester foglalkoztatási jogviszonyára is irányadó – Kttv. 107. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a szabadságot –

a (2) és (2a) bekezdését kivéve – megváltani nem lehet. A kivételként megjelölt Kttv. 107. § (2) bekezdés b) pontja értelmében a kormányzati szolgálati jogviszony megszűnése esetén – ha a kormánytisztviselő új kormányzati szolgálati jogviszonyt nem létesít – az arányos szabadságot a jogviszony megszűnését követő 40. napon kell megváltani.

[18] Az alperes az eljárás során elsősorban azzal érvelt, hogy a felperesnek a perrel érintett időszakban a szabadság kiadását a jóváhagyott szabadság ütemezéssel biztosította, amit a felperes a rendelkezésére álló nyilvántartások alapján igénybe is vett. Az ítéltábla e körben rámutat, hogy a munkaidő és a szabadság nyilvántartását a jogszabály a munkáltatóra telepíti, illetve a Kttv. arról is rendelkezik, hogy a szabadságot az esedékesség évében kell kiadni. A nyilvántartás adatai pontos és szabályos vezetésének a közszolgálati tisztviselők jogviszonyának személyügyi keretei között kiemelt jelentősége van, mert hitelt érdemlően tanúsítja a szabadság kiadását, lehetővé teszi a kivétele ellenőrzését, a bérszámfejtés alapjául szolgál. A polgármester esetében is – hasonlóan valamennyi foglalkoztatási jogviszonyhoz – a munkáltató feladata a szabadságnapok nyilvántartásának dokumentálása, mely adattartalom megfelelősége – a jogintézmény sajátos jellegéből eredően – ténykérdés, ami főként okirati bizonyítékkal igazolható. Ebből következően az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy az alperes bizonyítási érdeke az, hogy a felperes részére a törvényben előírt mértékű évi rendes szabadságot a jogviszony fennállása alatt kiadta vagy azt a jogviszony megszüntetésekor megváltotta. Mindez megfelel a Kp. 79. § (2) bekezdés a)-c) pontjainak is, amelyek szerint a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos perben a közigazgatási szerv köteles a jogvita eldöntéséhez szükséges, a közigazgatási szerv működési körében keletkezett iratok tartalmát, az igényelt juttatással összefüggő, vitatott számítások helyességét igazolni (Kúria Kf.III.45.070/2021/6.). Az elsőfokú bíróság ezért megalapozottan értékelte az alperes terhére a szabadság kiadására vonatkozó hiteles dokumentáció – pl. szabadság nyilvántartás, szabadságolási tömb, szabadságként számfejtett illetményt tartalmazó elszámolás – hiányát. Az ezzel kapcsolatos ítéleti megállapítás cáfolataként az alperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a szabadság kiadását önmagában a szabadságolási ütemterv elfogadása jelenti, mivel a munkáltatónak nem pusztán a tervezett, hanem az ütemterv szerint vagy esetlegesen attól eltérően kiadott szabadságnapok körében is szükséges hitelt érdemlő okirati bizonyítékokkal rendelkeznie, ennek hiányában a szabadságolási ütemtervben szereplő napok ténylegesen igénybe vett szabadságnapokként nem fogadhatók el.

[19] A fent írtak tükrében – a Kúria végzésében azonosított jogkérdést is meghatározva – kellett állást foglalni abban, hogy alappal vitatta-e az alperes a felperes szabadságának kivételére vonatkozó törvényes eljárási rendet sértő szándékos magatartás (felróhatóság) elsőfokú bíróság általi értékelésének elmaradását, és az ahhoz kapcsolódó bizonyítási teher kiosztásának jogszerűségét. Az ítéltábla előrebozsátja, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban a Kúria végzésére nem hivatkozott, illetve fellebbezésében az ügyszonosságot nem valószínűsítette: nem mutatta be a jogkérdés szempontjából releváns tényeket, az alkalmazandó jogszabályok és a kérelemnek az eljárás kereteit meghatározó hasonlóságát. Az összevethetőség tekintetében irányadó a Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa Jpe.II.60.019/2021/18. számú határozatának [27] bekezdése, amely szerint a jogegység „megköveteli annak vizsgálatát, hogy mikor áll fenn az ügyek (bírói döntések) közötti azonosság. Az ügyszonosság több tényező által befolyásolt, összetett jogfogalom, amelyet mindig esetről esetre kell vizsgálni. Ennek során szigorúan kell venni az összehasonlított bírói döntésekben az alkalmazott anyagi jogszabály egyezőségét (hatály, normatartalom) és a

jogértelmezés szempontjából releváns tények lényegi hasonlóságát, továbbá közigazgatási perben – a kérelemhez kötöttség és a közigazgatási ügy tárgya által meghatározott vizsgálat miatt – a hatósági, a kereseti és a felülvizsgálati kérelem ténybeli és jogi azonosságot befolyásoló elemeit. Nincs ügyazonosság: eltérő anyagi jogi háttérű, azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő kérelmet tartalmazó, vagy azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő tényállású közigazgatási ügyek és annak alapján indult közigazgatási jogviták között. Alappal kérdőjelezhető meg az ügyazonosság továbbá: azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő kereseti vagy eltérő felülvizsgálati érvelés esetén”.

[20] A Kúria végzésének a [18] bekezdésben írt szempontok szerinti értékelése alapján leszögezhető, hogy (1) a szabadság megváltása tekintetében az irányadó különös jogszabályi rendelkezések (Kttv. 225/C. §) elsőfokú bíróság általi alkalmazásának és értelmezésének hiányát állapította meg; (2) olyan esetet vizsgált, amikor a felperes – saját elismerő nyilatkozata alapján – ténylegesen igénybe vett szabadságnapokat, melyek száma az alperes nyilvántartásában szereplő, részére kiadott szabadságnapok számával megegyezett; (3) általánosságban – a konkrét ügyben felmerült egyedi körülmény kiemelése nélkül – utalt a bizonyítási teher megfordulására.

[21] Az ítéltábla megállapította, hogy a jelen esetben az elsőfokú bíróság a Kttv. 225/C. §-át felhívva alakította ki döntését, illetve a jogvita lényegi kiindulópontja az volt, hogy az alperes nem rendelkezett hitelt érdemlő okirati bizonyítékokkal a felperes részére kiadott szabadságot illetően. E körben az ítéltábla visszautal a [14] bekezdésben foglaltakra, és megjegyzi, hogy – arra irányuló fellebbezés hiányában – a törvényszék keresetet elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezéssel érintett 4 nap szabadság tárgyában kialakított jogi álláspontját a másodfokú eljárásban nem vizsgálhatta. Az alperes fellebbezési (másodlagos perbeli) érvelése szerint a felperes – a Kttv. 225/C. § (4) bekezdéséből levezethetően – szándékos magatartásával (a munkaköréből adódó tájékoztatási és közreműködési kötelezettsége megszegésével) maga idézte elő a szabadság ki nem adását, a képviselő-testület megtévesztette azzal, hogy nem úgy járt el, ahogy azt a törvény számára előírta és az egy polgármestertől általában elvárható lett volna. Jelen ügyben tehát konkrét felvetést (felperesi szándékos magatartást) kellett a vizsgálat középpontjába helyezni. Mindezek alapján az ítéltábla azt állapította meg, hogy a Kúria végzése és a fellebbezéssel érintett ítélet tényállása között az ügyazonosság nem áll fenn.

[22] Az ítéltábla a fellebbezési érvelés mentén ugyanakkor vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes szándékos magatartására vonatkozó kioktatási protokoll során, a bizonyítás mellőzésével, illetve az ítéleti tényállásban a tanúvallomások értékelésénél követett-e el jogsértést. A Kttv. 225/C. § (4) bekezdését és a polgármester együttműködési kötelezettségét a Kúria a perbeli esettel tényállásazonos ügyben már elemezte, mely során kimondta, hogy „A Kttv. 225/C. § (4) bekezdésében rögzített azon szabályból, mely szerint a polgármesternek a szabadságot az esedékesség évében, de legkésőbb a következő év március 31-ig kell igénybe venni vagy kiadni, a szabadsággal kapcsolatos szabályozás érzékeny egyensúlyára lehet következtetni, amely tekintetében mind a munkáltatói jogkör gyakorlóját, mind a polgármestert fokozottan terhelte a jóhiszeműség, tisztesség és kölcsönös együttműködés [Kttv. 9. § (2) és (3) bekezdése] kötelezettsége. (...) Amennyiben azonban erre mégsem nyílik lehetőség, annak jogkövetkezményeit a Kttv. felróhatóságtól függetlenül

rendezi, és kimondja egyrészt, hogy a polgármester előző évi ki nem adott szabadságát a tárgyévi szabadságához hozzá kell számítani [Kttv. 225/C. § (3) bekezdése], (...); másrészt előírja, hogy – új kormányzati szolgálati jogviszony létesítésének hiányában – a szabadságot a jogviszony megszűnését követő 40. napon meg kell váltani [Kttv. 107. § (2) bekezdés b) pontja]. Erre figyelemmel a felperes szabadságmegváltás iránti követelésénél az volt eldöntendő, hogy hány nap ki nem adott szabadsága volt – ami ténykérdés –, és nem kellett vizsgálni, hogy miért – kinek felróhatóan – nem történt meg a szabadság kiadása, illetve igénybevétele.” (Kf.III.45.061/2022/4. számú ítélet [36] bekezdése). A fentiek szerint a polgármesteri jogviszony megszűnésekor ki nem adott szabadság megváltása iránti igénynél nem bír relevanciával és nem szükséges bizonyítást lefolytatni arra nézve, hogy a polgármester a képviselő-testületet a szabadság igénybevételéről miért nem tájékoztatta. Mindennek az a következménye, hogy az arra irányuló anyagi pervezetés rögzítése szükségtelen és a helytállóságának megítélése a per elbírálását nem érinti, arra nem hat ki. Nem sértette meg tehát az elsőfokú bíróság az alperes által felhívott jogszabályi rendelkezéseket azzal, hogy a szabadság kiadására vonatkozóan a felróhatóság körében bizonyítást nem folytatott és az alperes érveinek értékelését mellőzte.

[23] Az alperes fellebbezésében több ponton hivatkozott a jogerős ítélet irratellenességére. Ezek az előadások egyrészt a felperes felróhatósága kapcsán az ítélet irratellenességét érintették, másrészt ténylegesen egyes konkrét bizonyítékok az alperes álláspontjának megfelelő értékelését kérték számon. A felróhatóságra hivatkozás alaptalan, mely kapcsán az ítéltábla a [22] bekezdésben írtakra utal vissza. A másik kifogás tekintetében hangsúlyozza, hogy a szabadságolási ütemterv évenkénti elkészítése, elfogadása nem, kizárólag az adattartalma volt vitatott. Az elsőfokú bíróság a szabadság kiadása körében – egyéb hitelt érdemlő bizonyításra alkalmas okirat hiányában – részletes bizonyítást folytatott le az ütemterv összeállításának és elfogadásának körülményeire vonatkozóan, melyből azt a következtetést vonta le, hogy az formális, fiktív adatokat tartalmazó dokumentum. Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság helytállóan tartotta szem előtt a jogviszony sajátosságából eredő elvárást, a hitelt érdemlőség követelményét, ami az okirati bizonyítékok tartalmának értékelésében és a tanúbizonyítás biztosításában is megmutatkozott. Rámutat arra is, hogy a peres eljárás nem a képviselő-testület elé vitt, esetlegesen valótlan tartalmú előterjesztés miatti felelősségre vonásra irányul, hanem a felperes kiadott/ki nem adott szabadságnapjaira vonatkozó bizonyítékokat értékeli. A bizonyítékok értékelését, a következtetések levonását az elsőfokú bíróság elvégezte, azzal az ítéltábla a fentebb kifejtettekre figyelemmel egyetértett.

[24] Helytállóan utasította el az elsőfokú bíróság a felperes törökországi utazása kapcsán az alperes útlevele benyújtására vonatkozó bizonyítási indítványát. Az elsőfokú bíróság a 9. sorszámú végzésében tájékoztatta az alperest, hogy őt terheli annak bizonyítása, hogy a szabadságot kiadta, melyre vonatkozó okirati bizonyítékok csatolására is felhívta. Az alperes hivatkozását a törökországi „nyaralás” tekintetében még az év megjelölésével sem tudta konkretizálni, melyhez képest rendelkezésre állt a felperes a 33. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv nyolcadik oldalán rögzített nyilatkozata, mely szerint „2019-ben voltam 4 munkanapon országban1 testvérvárosi kapcsolat megalapozása céljából. (...) a törökországi utat, ami hasonló célból történt, 2017-ben (...)”. Kiemeli az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság az olaszországi utazás idejére a perbeli időszakot érintően a felperes kereseti követelését elutasította. Ahhoz, hogy a törökországi utazás értékelése is megtörténthessen, az

alperesnek – a rá háruló bizonyítási teher folytán – a felperes nyilatkozatának cáfolatára alkalmas, általa szolgáltatott bizonyíték bemutatásával azt kellett volna alátámasztani, hogy arra a perrel érintett időszakban került sor, ami elmaradt.

[25] Az elsőfokú bíróság helyes anyagi jogi jogértelmezésére és ahhoz mérten a tényállás, a bizonyításra szoruló tények, valamint a bizonyítási teher megfelelő meghatározására figyelemmel az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az alperes által állított anyagi és eljárási jogszabálysértéseket nem valósította meg, eljárása és határozata a Kttv. felhívott rendelkezéseinek, a Kp. 99. § (1) bekezdésének és a Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelel. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott részét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[26] Az ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára és (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel állapította meg. Ennek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[27] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés b) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[28] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[29] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. június 6.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
-----------------------	-------------------------	--

a tanács elnöke	előadó bíró	bíró
-----------------	-------------	------